

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

24. Dies Decemb. Quantite fecit Deus; ex his, quæ pro te factus est,
agnosce. Bérn. serm. 1. de Epiph.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

1032 *Christiani Militis* Decemb.
non tamen te laudes; quia tibi benefecit. Quia,
Qui sese laudat, Christi se munere fraudat.

24. DIES DECEMB.

Quanti te fecit Deus; ex his, quæ pro te factus est,
agnosce. *Bern. serm. 1. de Epiph.*

Iter in
Bethleem.

I. **S**Idubites, ô homo, quanti te Deus
fecit! vide, quid Dei Filius pro te
sit factus? A novem mensibus, in
utero Matris pro te homo factus;
eras item pro te apparebit homo natus. Tandem ali-
quando post diuturnam tot annoû, lustrorû, Olym-
piadum, sæculorum expectationem; post tot captivo-
rum è limbo eulatus; Patriarcharum suspiria; Pro-
phetarum vaticinia, cœli clamores, terræ gemitus;
adest nobis, singulari Dei Præpotentis beneficio dies
ille expectatissimus, antiquæ legis ultimus, novæ pri-
mus; dies ad quem aspirantes, jam tot annis, & men-
sibus; tot diebus, ac noctibus, irrequieto, ac indefes-
so studio, & labore gemimus. Adest dies plenitudi-
nis temporis; ad quem quasi ad horæ unius integrita-
tem, & complementum, singula momenta in dex-
tram, sinistramque partem, per singulos gradus ja-
ctabantur; ad quem; quasi ad centrum mundani ho-
rologii pondera indefatigabili motu ferebantur. Et
Sol ipse dierum, atque annorum parens, eisdem cur-
sus iterum, iterumque; repetebat: si fortè tandem ali-
quando majorem illum solem aspiceret, qui tempora
novit & momenta, eaque habet in sua potestate. Cir-
cà quem, quasi cardinè versantur omnes dies sæculi,
& qui eum præcesserunt, & qui deinceps secuti sunt,
& qui porrò orientur, & occident in omnes annos

cont.

consequentes. Est dies mundi criticus, atque decretorius: Mundi jam penè animam agentis, ut ab Auctore suo reparetur; & statum meliorem, atque adeò florentissimum restauretur.

II. Imò, dies placabilis Domini; quo cogitans cogitationes pacis, & non afflictionis; mundum tacitis clamoribus invocantem, Sanctos omnes dico; in primisque B. Virginem, cum universitate creaturarum exaudivit. O quanta hîc mysteria! Deum fieri hominem; nasci ex Virgine, in stabulo; jacere in præsepio; involvi pannis; sugere ubera. Ut immensa hæc cælorum, terrarumque moles è nihilo produceretur; eumque acquireret statum, quem cernimus, meritò admiramur. Ut decem mundorum millia huic paria, aut etiam majora, & præstantiora procreentur; quid opus tunc fuit, aut necessarium foret, præter nudum, ac simplicem consensum Divinæ Voluntatis? At efficere; ut tantus, tamque potens Artifex, sit verus Deus, & Homo: ut Virgo, sit Mater; & Mater, sit Virgo: ut, qui ab æterno est genitus, verè gignatur in tempore: ut is, qui tantâ simplicitate est; ut ejus essentia, existentia, subsistentia, substantia, natura unum sint; sit verè compositus ex duabus naturis in una numero persona, conjunctis: rursus; ut una mulier fiat eodem momento, Dei Filia, Sponsa, Pareps: id demùm opus magnum; ipsis quoque cælitibus admirabile, ac planè Divinum est. O Virgo inclyta! quæ jam cum tuo Sponso occupas Bethleem suburbia, utpotè partui proxima, speciosa facta es, & suavis in deliciis tuis; ex quo gaudium Angelorum, & delicias humani generis possidere incepisti: quàm gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei! ex quâ homo, & homo; sed Homo-Deus;

homo Redemptor, & homo redemptus; homo victus, & homo captivus, receptus est in te.

III. Sed & tu Anima comitare Virginem, quam cū sacro partu euntem comitantur plus quàm duodecim legiones Angelorum. Nam tibi jam inculco illud Paulinum; ut, quæ sursum sunt, quæras; sed non quæ super terram. Nam cæli Dominus inclinavit caelos, & descendit ad terras; ut quærat ubi, qui est caput nostrum, caput suum reclinet. Age igitur, ab ætheris palatio, ad paupertinam casam: à stellis, ad paleas; à lunâ, ad Virginem, quæ est pulchra, ut luna; ab Angelis, ad jumenta; à Divinâ Numinis tui formâ, ad humanam Christi speciem delabere. Age! collige Bethleemiticæ specus paleas; super quas, ô qualis! ô quàm radiantis! ô quàm flammans carbunculus jacet! Jam tota spelunca, ut olim Sinai montis vertex, ardet; & ex mediis flammis, leges Amoris dicat, Deus Amoris. Infans nudus, & inermis exarmabit illic potestates tenebrarum. Ille parvus, immensi Amoris Deus, vix natus infans; non manus, quæ falciis ligantur, sed oculos suos expedit ad corda omnium hominum vulneranda. Ab arcu superciliarum suorum, radiantis luminis tela passim evibrat. Nec mirum, aspiciendo vulnerat, & videri, est tangi. Tela ejus, ipsi oculorum sunt radii. Quid igitur mirum? si ferit, cum videt; cum ferire, sit videre? Tua, ô Christe, Pulchritudo! tua est contra me Fortitudo. Tuâ facie nihil non facis, dum eâ, in omnibus accendis faces. Esto to inermis corpore, & tamen, vel sic me toto latidis pectore. Vel unicum tuum ad me verbum, est mihi pro corde amoris telum.

¶ *Vis magna est herbis; Christi sed maxima verbis.*